

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2019 r. – Ryanair/Komisja**(Sprawa T-866/19)**

(2020/C 68/54)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia), Laudamotion GmbH (Schwechat, Austria) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1585 (!).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

W zarzucie pierwszym strona skarżąca podnosi, że decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2019/1585 narusza obowiązek uzasadnienia i zasadę swobody świadczenia usług, ponieważ Komisja nie zbadała istnienia nadrzędnego interesu ogólnego, który uzasadnia ograniczenie zasady swobody świadczenia usług wprowadzone przez zasady podziału ruchu lotniczego dla portów lotniczych Schiphol i Lelystad.

Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo, dotyczy naruszenia przez decyzję wykonawczą Komisji (UE) 2019/1585 zasady swobody świadczenia usług i art. 19 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 ⁽²⁾, ponieważ nie wykazano osiągnięcia możliwości przepustowych portu lotniczego Schiphol i większej korzyści z lotów transferowych, które mają być wspierane przez zasady podziału ruchu lotniczego.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia przez decyzję wykonawczą Komisji (UE) 2019/1585 zasady swobody świadczenia usług i art. 19 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1008/2008 z powodu dyskryminacji wprowadzonej przez zasady podziału ruchu lotniczego bez obiektywnego uzasadnienia.

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia przez decyzję wykonawczą Komisji (UE) 2019/1585 zasady swobody świadczenia usług i art. 19 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1008/2008 z powodu braku proporcjonalności zasad podziału ruchu lotniczego i nieprzeprowadzenia przez Komisję badania dostępności mniej kosztownych środków.

Zarzut piąty dotyczy naruszenia rozporządzenia Rady (EWG) nr 95/93⁽³⁾, ponieważ Komisja nie zbadała zgodności z procedurą wyznaczenia portu lotniczego Lelystad jako portu koordynowanego oraz z powodu ustanowienia związku między czasami na start lub lądowanie a miejscami docelowymi oraz sprzeczności z ogólnymi zasadami rozporządzenia (EWG) nr 95/93.

Zarzut szósty dotyczy naruszenia 19 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1008/2008 ze względu na to, że Komisja nie zbadała spełnienia warunku, by porty lotnicze oferowały przewoźnikom lotniczym niezbędne usługi i nie ograniczały w zbyt dużym stopniu ich możliwości prowadzenia działalności zarobkowej.

(¹) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2019/1585 z dnia 24 września 2019 r. w sprawie ustanowienia zasad podziału ruchu lotniczego na podstawie art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 w odniesieniu do portów lotniczych Amsterdam-Schiphol i Amsterdam-Lelystad (Dz.U. 2019, L 246, s. 24).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (Dz.U. 2008, L 293, s. 3)

(³) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 95/93 z dnia 18 stycznia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty (Dz.U. 1993, L 14, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2019 r. – RA/Trybunał Obrachunkowy

(Sprawa T-867/19)

(2020/C 68/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: RA (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Europejski Trybunał Obrachunkowy

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 27 lutego 2019 r., wydanej w celu wykonania wyroku z dnia 8 listopada 2018 r., RA/Trybunał Obrachunkowy (T-874/16, niepublikowany, EU:T:2018:757), o nieawansowaniu jej do grupy zaszerogowania AD 11 w ramach postępowania w sprawie awansu w 2016 r.;
- zasądzenie od Trybunału Obrachunkowego na jej rzecz kwoty 8 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- obciążenie Trybunału Obrachunkowego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku wystarczającego uzasadnienia przedstawionego w odpowiedzi oddalającej zażalenie, ponieważ nie wskazano w nim właściwego i indywidualnego powodu nieawansowania skarżącego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 45 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej poprzez nieprzeprowadzenie faktycznego porównania osiągnięć wszystkich urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans. Po pierwsze, przeprowadzając „ogólną” ocenę osiągnięć urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans, organ powołujący nie dokonał bowiem porównania osiągnięć na równej podstawie. Po drugie, nieprawidłowo zastosował on kryterium używania języków.
3. Zarzut trzeci dotyczący szeregu oczywistych błędów w ocenie, których dopuszczono się w zaskarżonej decyzji.